

**Західноукраїнська організація
«Центр правничих ініціатив»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ
РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ І ПРАВА»**

18-19 жовтня 2013 р.

**Львів
2013**

ББК 67*43
УДК 34(063)
С 91

- С 91 «Сучасний стан і перспективи розвитку держави і права»: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Львів, 18-19 жовтня 2013 р.
— Львів: Західноукраїнська організація «Центр правничих ініціатив», 2013. — 136 с.

Видається в авторській редакції. Оргкомітет конференції не завжди поділяє думки учасників.

ББК 67*43
УДК 34(063)

Потікевич Анастасія Володимирівна ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ МІПНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА СВЯТОЇСЬКОГО СОЮЗУ	102
Слабошпицька Уліна Олександрівна ПРОЕКТ «ENKWS» ЯК АЛЬТЕРНАТИВА СИСТЕМІ РЕЄСТРАЦІЇ ЗАПОВІТІВ, ЗАПРОВАДЖЕНОЇ БАЗЕЛЬСЬКОЮ КОНВЕНЦІЄЮ 1972 РОКУ	104
Трегуб Олена Ігорівна ВІСНІВ ЧЛЕНСТВА УКРАЇНИ У СОТ НА ЇЇ АГРОПРОМИСЛОВИЙ СЕКТОР	105
Федоров Олександр Олександрович ІНСТИТУЦІЙНИЙ АРБІТРАЖ В СФЕРІ МІЖНАРОДНОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРАВА	108
Фурса Євген Євгенович СПАДКУВАННЯ З ІНОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ: АВТОРСЬКІ БАЧЕННЯ ТЕОРЕТИЧНИХ ОСНОВ	110
Чернишова Світлана Сергіївна, Павлюх Ольга Анатоліївна ОСВІТНЯ СВЯТОІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ЯК ЧИННИК СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ	112
Чорний Богдан Олександрович МІЖНАРОДНЕ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	114
Яценко Анна Юріївна ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ КОНТРАКТІВ (ДОГОВОРІВ)	116

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ

Бакала Артур Анатолійович ПРЕСТУПНОСТЬ – СУЩНОСТЬ И ЭТИЧЕСКАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ	119
Бусол Елена Юрьевна ПРОЯВЛЕНИЯ КОРРУПЦИИ В СИСТЕМЕ ЗДРАВООХРАНЕНИЯ УКРАИНЫ	121
Олійник Ігор Валерійович РОЛЬ ІНСТИТУТІВ СОЦІАЛІЗАЦІЇ У ВІДПОВІДІ ВІКТИМОЛОГІЧНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ СТАТЕВИХ ЗЛОЧИНІВ ЩОДО НЕПОВНОЛІТНІХ	123

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛІСТИКИ ТА СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА

Падалка Лілія Олегівна СТРУКТУРА СПОСОБУ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ВИГОТОВЛЕННЯ ТА ОБІГУ ПЛАТІЖНИХ КАРТОК: ТАКТИКО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ	125
--	-----

НАПРЯМ 10. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ ТА АГРАРНЕ ПРАВО

Качур Петро Васильович ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИРОБНИЦТВА ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ЦУКРУ В УКРАЇНІ	128
Новіченко Юлія Андріївна ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ	130
Рахіяньська Тамара Олегівна ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЕКОЛОГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ЯК СКЛАДОВОЇ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ЗЕМЕЛЬ КАПІТАЛЬНОГО БУДІВНИЦТВА	132
Фомін Микола Ігорович, Святченко Людмила Олександрівна УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН	134

більш незалежним механізмом в даному випадку вважається арбітражна процедура, але її заходи примирення повністю залежать від розсуду сторін. Механізми міжнародних організацій є практичними з боку наявності існуючої практики та взаємодії держав в таких організаціях, що неодноразово використовувалося сторонами спору. У цілому, важливою стороною діяльності міжнародних економічних організацій є їх причетність до формування єдиної системи вирішення спорів, яка може і повинна ефективно функціонувати в цілях запобігання та вирішення спорів у різних галузях міжнародних економічних відносин. В будь-якому разі, механізми арбітражу, механізми міжнародних організацій потребують динамічного розвитку для того, щоб відповідати умовам сучасного світу.

Висновки. Розглянувши дане питання, можна сказати, що при врегулюванні міжнародних економічних спорів використовується широке коло засобів і способів мирного вирішення спорів, а саме: добрі справи, посередництво, міжнародні слідчі і примирні комісії, міжнародний арбітраж, судовий розгляд. На мою думку, виходячи з аналізу договірної практики, а також практики врегулювання міжнародних економічних спорів, не існує якого-небудь пріоритету стосовно окремих засобів. При виборі засобів врегулювання міжнародних економічних спорів сторони виходять з того, наскільки ці засоби адекватні характеру спору і наскільки вони застосовані в конкретній ситуації.

Я вважаю, що принцип мирного вирішення спорів в міжнародному економічному праві для нашої держави має неабияке значення, оскільки він знаходить своє безпосереднє втілення. Так, наприклад, з Румунією Україна має вже розглянутий міжнародно-правовий спір з приводу розмежування морських кордонів в Чорному морі, а у спорі з Росією про делімітацію Азовсько-керченської акваторії він застосовується і в даний час для вирішення цього спору мирними засобами згідно з міжнародним правом.

Література:

1. Катаранчук А. Проблеми виконання рішень міжнародних арбітражних судів в Україні // Сучасний стан, ретроспективи та перспективи розвитку економічної системи України. Матеріали III Всеукраїнської студентської Інтернет-конференції, м. Чернівці, 29 квітня 2011 р. – Чернівці: ЧТЕІ КНТЕУ, 2011. – 512с.
 2. Kelsen H. Principles of International Law. – Second Edition. – New York, 1966. – p. 515.
 3. Stone J. Legal Controls of International Conflict. – Sydney, 1954. – p. 217.
 4. Bentwich N., Martin A. A. Commentary of the Charter of the United Nations. – London, 1951. – p. 360.
 5. Morelli G. Nozione di diritto Internazionale. – Padova, 1967. – p. 368.
 6. Международное право: учебник / под ред. Ю.М. Колосова, В.Н. Кузнецова. - М.: Междунар. Отношения, 1995. – 608с.
 7. Міжнародне право: Навч. посібник / За ред. М.В. Буроменського – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 336с.
-

Немировська Оксана Анатоліївна
студентка

Науковий керівник: Павлюх О. А.

Національний університет державної податкової служби України
м. Ірпінь, Київська область, Україна

РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Актуальність теми обумовлена реформуванням вищої освіти в Україні, яка намагається увійти до єдиного європейського освітнього простору.

Болонський процес як основа єдиного відкритого європейського простору у сфері освіти, спрямований на впровадження кредитних технологій на базі європейської системи трансферу кредитів, стимулювання мобільності і створення умов для вільного пересування студентів, викладачів, науковців в межах європейського регіону, спрощення процедури визначення кваліфікацій, що сприятиме працевлаштуванню випускників і студентів на європейському ринку праці.

Дослідженням питань щодо Болонського процесу в Україні займалися багато вчених, зокрема: М. Головатий, М. З. Згуровський, В. Г. Кремень, М. В. Степко, О. А. Хомерікі.

Болонський процес – це процес структурного реформування національних систем вищої освіти країн Європи, зміни освітніх програм і потрібних інституційних перетворень у вищих навчальних закладах Європи. Головною ціллю цього процесу є консолідація зусиль наукової та освітньої громадськості й урядів країн Європи для істотного підвищення конкурентоспроможності європейської системи науки і вищої освіти у світовому вимірі, а також для підвищення ролі цієї системи в суспільних перетвореннях. Для цього було запропоновано:

- прийняти зручні та зрозумілі градації дипломів, ступенів і кваліфікацій;
- ввести уніфіковані і взаємно визнані на європейському просторі додатки до диплома;
- ввести в своїй основі двоступеневу структуру вищої освіти;
- ввести взаємовизнання на європейському просторі вчений ступінь доктора філософії;
- використати єдину систему кредитних одиниць (European Community Course Credit Transfer System);
- підтримувати і розвивати європейські стандарти якості із застосуванням порівняльних критеріїв, механізмів і методів їх оцінки;
- усунути наявні перепони для розширення мобільності студентів, викладачів, дослідників і управлінців вищої школи [4].

Варто відмітити стратегічні завдання Болонського процесу:

- досягнення високого інтелектуального та духовного рівня самореалізації особистості;
- підготовка висококваліфікованої робочої сили;
- ефективний розвиток людського капіталу;
- забезпечення високої конкурентоспроможності кадрів на ринку праці;
- полегшення переїзду громадян з метою подальшого навчання чи працевлаштування у Зоні європейської вищої освіти;
- зростання привабливості європейської вищої освіти;
- На практиці виникає багато недоліків в контексті реалізації Болонського процесу, зокрема: надлишкова кількість навчальних напрямів і спеціальностей;
- недостатнє визнання в суспільстві рівня «бакалавр» як кваліфікаційного рівня, його незатребуваність вітчизняною економікою;
- загрозлива в масовому вимірі тенденція до погіршення якості вищої освіти, що наростає з часом;
- збільшення розриву зв'язків між освітніми і працевлаштувальними, між сферою освіти і ринком праці;
- невиправдана плутанина в розумінні рівнів спеціаліста й магістра. З одного боку, близькість програм підготовки спеціаліста й магістра, їхня еквівалентність за освітньо-кваліфікаційним статусом, а з іншого – вони акредитуються за різними рівнями;
- українська система наукових ступенів складніша, порівняно із загальноєвропейською, це перешкоджає мобільності викладачів і науковців в Європі.

університети України не беруть на себе роль методологічних центрів, новаторів, за якими має йти країна. Рівень автономії ВНЗ у цих питаннях значно нижчий від середньоєвропейського;

неузгодженість затверджених МОН України стандартів спеціальностей, а саме: навчальні плани різних спеціальностей, що належать до одного напрямку підготовки, не відповідають один одному за змістом;

невідповідність обсягу самостійної роботи;

постійні зміни у нормативному забезпеченні; впровадження студентського самоврядування [2, 3].

Необхідно відмітити, що попри вдало розроблений механізм функціонування Болонської системи освіти, її реалізація у нашій країні викликає багато суперечливих думок як з боку студентів, у яких досить неоднозначне ставлення до кредитно-модульної системи так, і науково-педагогічних працівників. Окремі студенти вказують на такі її недоліки (тобто недоліки її інтерпретації в українських вузах): проблематичність отримання необхідної кількості балів на семінарах і практичних заняттях через велику кількість студентів у групах; суб'єктивне ставлення викладачів до шкали «мінімум-максимум» балів для зарахування результатів іспиту автоматично; зарахування балів на основі кількості, а не якості виявлених знань; як наслідок – «переслідування балів» студентами замість наукової зацікавленості у матеріалі. Інші вважають, що ця система себе виправдовує і, накопичувати бали протягом семестру ефекти-

вініше, оскільки це сприяє систематичній підготовці до занять та їх відвідування, тоді, коли за традиційною системою оцінювання достатньо лише кілька раз відповісти на семінарі.

Отже, для вирішення проблемних питань реалізації Болонської системи освіти потрібно: уточнити тлумачення основних понять і визначень кредитно-модульної системи організації навчального процесу; узгодження стандартів спеціальностей; здобуття студентами більшого обсягу знань із суспільно-гуманітарних дисциплін за умови не викладання їх практично орієнтованими курсами; забезпечення організаційно-методичного забезпечення самостійної роботи студентів; внесення і затвердження змін до чинних нормативних документів, що регламентують порядок упровадження нової системи організації навчального процесу; удосконалення матеріально-технічного забезпечення навчального процесу у ВНЗ; модернізація форм і змісту індивідуальної роботи студентів; підвищення психолого-педагогічної підготовки викладачів (проведення курсів, семінарів, організація обміну досвідом тощо).

Також зауважимо, що Болонська система та її адаптація до національних ментальних особливостей потребують детального наукового розгляду. Лише через співпрацю, через новаторські ідеї молодого покоління, поєднані з надзвичайно великим досвідом і вміннями старшого покоління можна досягти дієвих змін. Адаптація системи вищої освіти України до основних принципів європейської вищої освіти, забезпечення її узгодження зі змістом та організацією освітньої діяльності відповідно до вимог Болонського процесу, врахування переваг кредитно-модульної системи організації навчального процесу сприятимуть підвищенню рівня вищої школи української держави, забезпеченню можливості її входження до єдиного європейського освітнього і наукового простору.

Для того, щоб відповісти на питання «Що нам дає інтеграція до Болонського процесу?» насамперед, потрібно сказати, що це забезпечення працевлаштування випускників. Слід пам'ятати: знання й уміння випускників повинні бути застосовані і практично використані на користь усієї Європи та затребувані ринком праці. Проте поки що більш реальним видається продовження освіти в магістратурі одного з європейських університетів або проходження стажування за програмою міжвузівського обміну. Система ECTS може стати в нагоді й за межами Європи, наприклад, у США або Канаді: при продовженні освіти в цих країнах зарахувати «європейські оцінки» набагато легше, ніж українські. А також це більша мобільність в європросторі для студентів та викладачів (передбачається істотний розвиток мобільності студентів, розширення мобільності викладацького й іншого персоналу для взаємного збагачення європейським досвідом); можливість створювати спільні освітні та пошукові проекти з європейськими університетами; конкурентоспроможність на європейському і світовому ринку праці.

Література:

1. Головатий М. Болонський процес і проблеми модернізації національної освіти в Україні / М. Головатий [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.personal-plus.net/247/2684.html>
 2. Журавський В. С., Згуровський М. З. Болонський процес: головні принципи входження в Європейський простір вищої освіти. – К.: Політехніка, 2010
 3. Кремень В. Г. Болонський процес: зближення, а не уніфікація / В. Г. Кремень // Інформ. вісн. АН-ВШУ України. – 2011. – № 3. – С. 6–13
 4. Шашкевич Ю. Актуальні завдання впровадження ідей Болонського процесу в Україні / Ю. Шашкевич [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://maidanua.org/static/mai/1245698905.html>
 5. Хомерікі О. А. Перспективи інтеграції української системи освіти в європейський освітній і науковий простір / О. А. Хомерікі // Філософський альманах: зб. наук. праць/ гол. ред. В. В. Лях. – 2009. – Вип. 81. – С. 168–177
-